

12 juni 2016 Antonius van Padua

+ Welkom op deze elfde zondag door het jaar die voor ons ook vrijwilligerszondag is. Bij 'vrijwilliger' denk je onmiddellijk aan iemand die iets doet. Vrijwilligers zijn doeners. Maar de ene doener is de andere niet. Bij ons is er een bonte verscheidenheid aan activiteiten zoals de voorkant van het liturgieboekje aangeeft. Poetsen en preken, coördineren en redigeren, zorgen en zingen. Het lied dat wij zojuist zongen gaat over het huis waaraan al dat werk is verbonden. Dat is het huis waarin wij nu zijn en waarin wij ons op gezette tijden verzamelen (ik citeer het lied): 'om te herkennen wat ons drijft, om de geest gewaar te worden die ons bezielt, om een beweging te vormen die zich door niemand laat inperken'. Zo zingen wij en zo moet het zijn. Om ons door de juiste geest te laten bezielen, vieren we de eucharistie waarvan Jezus zegt 'doe dit als herinnering aan mij'. En we proberen te verstaan wat onze bron, de bijbel, zegt. Elke keer, steeds opnieuw een boodschap over zomaar een levensthema. Vandaag heet dat thema 'vergeving en liefde'. Vragen we in die geest om erbarming.

Bede om erbarmen

Leer ons beseffen hoe het streven naar het goede in ons aanwezig is naast de hang naar het kwade. Vergeef ons, zoals wij ook anderen proberen te vergeven en leid ons naar Uw licht.

Eer aan de Eeuwige

Gebed

Eeuwige, wij komen tot U in het besef dat wij soms sterk zijn en soms zwak, dat wij soms een hulp zijn voor de ander en soms een sta in de weg. Open ons hart voor Uw woord. Amen

2 Samuel 12:7-10.13

Lucas 7:36-50

Overweging

Wie echt liefheeft wordt veel vergeven – wie veel vergeven wordt kan liefhebben. Twee variaties van Jezus op het thema liefde en vergoing. Er is sprake van een wonderlijke samenhang. Liefde leidt tot vergoing – vergoing leidt tot liefde. De kunst van het vergeven en de kunst van liefhebben behoren tot de meest kostbare gaven waarover wij in dit leven beschikken. Vergoing is een gave. Zij kan ons ons geschonken worden en wij kunnen haar schenken aan anderen. Inderdaad een gave. Het woord 'vergeven' komt van geven. Het voorvoegsel 'ver' duidt op een versterking: echt wat geven, geven om niet, zonder er iets voor terug te verwachten. Vergoing is gratie verlenen: een onverdiende gave uitdelen. Mensen die ooit een echte ervaring van vergoing hadden, kennen het effect ervan. Zij konden toen rustig op straat lopen, wat niet klopte was weer in orde; zij konden thuis zijn op hun plek; zij voelden vrede in hun hart. Wie zich schuldig voelt, wordt onrustig, lijdt onder het oordeel van anderen - hun ogen zijn op hen gericht als op indringers die er niet bij horen

Zegt Jezus tegen Simon ‘zie je die vrouw daar? Zij heeft mijn voeten gekust en met balsem gezalfd.’ ‘Zie je haar?’ Kijk eens op zulk een manier dat je blik niet meer wordt verduisterd door vooroordeel en door de publieke opinie. Zie hier, nu: zij heeft liefde betoond; er leeft een kracht in haar die goed doet. Kijk naar dat goede en geef haar de kans zichzelf te worden; geef haar het gevoel dat ze er mag zijn: vergeef haar, zoals ik haar vergeef. Een belangrijke en moeilijke opdracht.

Belangrijk. Als je vergeeft, schenk je iets aan een ander. Dat is belangrijk voor iedereen, voor jezelf, voor die ander en voor je verhouding met God. Zo zegt het evangelie. Verwijder gevoelens van wraak; vergeef eerst voordat je de tempel ingaat. Waarom? Omdat we God niet kunnen vinden wanneer ons hart vol is van haat. Daar zit ook de moeilijkheid van vergeven – en die moeilijkheid is groter naarmate ze dichterbij komt. ‘Het is gemakkelijker een vijand te vergeven dan een vriend’. Wanneer iemand ons kwaad heeft aangedaan, komen gevoelens van wraak en haat bij ons op. Het is goed ze te uiten, maar ze mogen niet blijven. Want wat brengen die gevoelens ons als ze vast gaan zitten? Haat blaast ons op. Hij beneemt ons de innerlijke ruimte. Als je echt haat, kun je niet meer vrijuit ademen; onze ziel gaat op slot. Wij zijn dan afgesneden van liefde. Daarom spoort Jezus aan om eerst die liefde terug te vinden; dat geeft ruimte en dat zal ons uiteindelijk terugbrengen bij God en bij onszelf. Vergeving schenken en vergeving krijgen brengt ons thuis. De start van die thuiskomst ligt bij de erkenning van wat we zijn, inclusief onze gekwetste gevoelens. Dat vereist dat we ergens doorheen gaan, dat zich vanbinnen een proces voltrekt.

Jezus zegt: je moet opnieuw geboren worden. Alleen een nieuwe geboorte helpt. Een geboorte gebeurt niet zonder pijn. Zo is het ook met opnieuw geboren worden. Als een mens herboren wordt, als hem een nieuw licht opgaat, verdwijnt de duisternis die hem in de greep houdt. Hij hoeft niet meer te oordelen, niet meer naar beneden te trappen. Niets menselijks is hem vreemd; hij is een onderdeel van de menselijke soort; in christelijke taal: hij is broer, zus, in de mensenfamilie.

Zo zijn we bij elkaar in dit huis, als vaste kerkganger of losse bezoeker, als vrijwilliger soms even of jarenlang. Wij komen bij elkaar om steeds opnieuw te ontdekken waar het om gaat in ons doen en laten. Met de woorden van het eerste lied: ‘om te herkennen wat ons drijft, om de geest gewaar te worden die ons bezielt, om een beweging te vormen die zich door niemand laat inperken’.

Voorbeden

Bidden wij tot Hem die ons nabij is, meer dan wij onszelf: Dat wij ons steeds opnieuw bewust worden van de aanwezigheid van God in ons midden. Dat wij mogen leven in het besef kind van God te zijn. Laat ons zingend bidden

Voor onszelf en voor onze medemensen wanneer wij afdwalen van goede wegen: dat wij niet volharden in het kwaad en tot het inzicht komen dat altijd een nieuw begin mogelijk is. Laat ons zingend bidden

Laat ons zo leven dat wij anderen in hun waarde laten: vreemdelingen, andersdenkenden, mensen met een andere leefstijl. Behoed ons voor oordeel en veroordeling. Vergeef ons onze schuld, zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven. Laat ons zingend bidden